

121

Paraules d'una mitja de cotó

A l'hora més burgesa i distingida del Passeig de Gràcia, asseguda en un bany de mosaic, sota un fanal, tot prenent el sol, una senyora ~~està~~ s'afanya a fer mitja.

Dóna goig de veure-la. Feixeix amb una agilitat formidable i no aixeca pas la vista, abstracta en el seu treball com si es trobés en un parc solitari de Londres o en un bosc de París. La mitja aquella d'un color neonat, és ja d'una llargària suficient per a una cama indígena. Seria hora de comensar el peu, en tota l'extensió del passeig, no hi ha una sola dama capaç de notar aqueixa anomalia observada per un home del segle passat la mare del qual, d'origen humil, sabia per mitja. ~~Emp~~ aquesta ignorancia tècnica no és pas un fort obstacle perquè l'estrangera sigui mirada com un fenomen de laboriositat esrambòtica, mereixedor d'un comentari i d'una discreta rialleta.

Els sirteigs, les murmuracions, els cañifets sobre frivolitats mundanes, les crítiques i ets i uts de l'amiga a l'amiga, de l'esposa a l'esposa i de l'amant a l'amant, els orgulls silenciosos de les grans elegancies, el bromejar pudibund de les damiselles generoses en mostrar llurs encants, l'insuls diàleg amorós, tot s'interromp un moment en honor d'aquella mitja de cotó que es velluga entre les mans cixutas d'una septentrional isolada, com un masell, en un bany del passeig aristocràtic.

Cap formosa extremitat de les mils que desvetllen cobejances en el gran solei de la moda, gosaria enquivir-se en aquella funda de virtut, austerament teixida.

Peró hi ha una audàcia de sermó franciscà en l'actitud de la mitjaire. Situada a frec de l'opulència, en la tebior onervant d'un mati glorios, sota el fanal, ofrenant-se a la sátira d'aquells que giravolten arrossegant els peus, oprimits entre el luxe i els perfums, diu modestament una màxima d'evangeli casolà: l'ociositat és mare de tots els vicis.

+ d'aspecte
existir
it

+ No obs-
tant
le

it

ia

ie
ia

+ Peró

ia

+ P ia

ia

ie